

folynak a „kinálkozás“-ok, régebben „uszakodás“, vagyis a legény kinálkozik a leánynak kísérőül, szeretőül. Ilyenformán:

- Válalj el, én rőndös legény vagyok.
- Nem . . . nem tudom . . . másokhon is jársz, mögcsanál.
- Nem igaz a', nem járok én senkihön.
- Vasárnap is láttak . . .
- Vakújjon mög, aki látta.
- Hát kérdezd mög anyámtul.

Ez már a kedvező fordulat. Csak azért szabódott a lány, hogy „megadja a módját“. Ha a lány a legényt „elvallalja“, ez haza kíséri s azután minden „gyün estén“ eljár hozzá. „Gyün estének“ nevezik a kedd, csütörtök és szombat estét, mert ilyenkor járnak, azaz „gyünnnek“ a legények a lányhoz. Ennek aztán, ha megértik egymást, házasság lesz a vége, lakodalommal egybekötve, amit a következő számban fogok leírni.

Borsodi Ferenc:

Húszéves szemek

*Húsz esztendő vagyok.
Még nem láttam soha közlről
a kényes kedvű, lármás legényt:
a Gondot,
csak különös, meleg gyermekvágyakozások
csaltak csalóka könnyet
a szemembe.
Húsz esztendő vagyok.
Most csatolom föl lassan a vértem,
böngésem a tudományt, amit
évszázadok szültek és igyeksem
húsz évet élt magamhoz ölelni.
Mert azt mondják:
ellenség az Élet, amely
közeledik.
Már látom is messze, messze
és úgy tűnik,
mint valami nagy-nagy ragyogás,
boldogságszeker,
amely kiszórja a drága terhet
mig a közelemben ér.*